

De jongen die naar Suriname wilde

2005

A

1891

SCHIPHOL

Cyiza Wills
Reginaldo Kartowirjo

273376756

BIBLIOTHEEK KITLV

0289 6338

2005 A 1091

Voorwoord

Cyiza Wills is geboren op 10 april 1992, Suriname.

Ze zit op de Polaneschool, klas 6.

Haar hobby's zijn, hoe kan het ook anders, schrijven en lezen.

Toen ze nog maar een baby was hield Cyiza al van lezen.

Ze luisterde naar de verhaaltjes die werden voorgelezen.

Later pakte Cyiza zelf haar boeken uit de kast, ze was toen drie.

Ze kon niet meer wachten totdat er werd voorgelezen.

Op een dag zei Cyiza: 'Nu ga ik zelf een boek schrijven'.

Stichting Projekten vond dit een goed idee en was zeer verrast en blij met het mapje waarin maar liefst 6 mooie verhalen van Cyiza bijeen waren geringd.

Voor het kinderboekenfestival 2004 werd een verhaal uitgekozen!

'Daar moeten we een echt boekje van maken', vond de stichting.

'Dan kunnen alle kinderen in Suriname' meegenieten van Cyiza's eerste boekje.'

De stichting is ervan overtuigd dat er meer boekjes zullen volgen. Niet alleen van Cyiza, maar ook van al die andere jonge schrijftalenten die nu nog onbekend zijn.

Heel zeker is, dat er nog veel meer kinderen zijn die mooie verhalen en gedichten schrijven.

De stichting wenst Cyiza en alle toekomstige jeugdige schrijvers moed en doorzetting toe.

Succes volgt dan beslist.

De jongen die naar Suriname wilde

Rowayne woont in Nederland.

Zijn zusje Purrel en hij zijn daar geboren, maar zijn ouders komen uit Suriname. Zij vertellen heel vaak over het mooie land waar de zon altijd warm schijnt, zelfs als het regent!

Rowayne droomt ervan om naar Suriname te gaan.

Hij heeft er nu al zoveel over gehoord en erover gelezen in boeken en ook op het Internet.

Hij heeft zelfs een chat-vriend in Suriname, Marco.

Met hem raakt Rowayne nooit uitgepraat.

Rowayne verlangt meer en meer naar dat land, dat moet lijken op een reusachtig sprookjespark.

'Daar groeien de heerlijke vruchten', beweert zijn moeder.
'Die haal je niet bij de supermarkt, maar je plukt ze zelf van de boom!'

'Mooie natuurplaatsjes', vult vader aan 'waar je kunt zwemmen, spelen rennen en boom klimmen...'

Wanneer zijn ouders over Suriname vertellen, wil Rowayne meteen weg uit Nederland.

'Wanneer zal dát eens gebeuren?', zucht hij verlangend.

Opeens is het zover.

Voor Rowayne lijkt het alsof er een geschenk uit de hemel is gevallen.

'Ik moet voor mijn werk zes maanden naar Suriname!', roept vader blij als hij thuiskomt.

Rowayne weet niet wat hij hoort. Hij rent als een dolle door het huis, springt bovenop een stoel en danst van blijdschap, totdat de stoel in tweeën breekt.

Zo groot is zijn plezier.

Maar nog groter is zijn verdriet en verbazing, als Purrel roept: 'Ik ga niet! Wat moet ik daar doen? En hoe moet het met de school?'

'En mijn werk?', roept moeder, 'zes maanden is veel te lang, kan het niet korter! Twee weken of zo?'

'Nee', zegt vader. Ik heb natuurlijk ook aan school en aan jouw werk gedacht, maar korter gaat niet.

'Zes maanden!', mijmert Rowayne. 'Zes heerlijke maanden in Suriname. Weg van de kou, weg van de plagende kinderen die hem zo vaak naroeppen 'Ga terug naar je eigen land!'.

Stomme kinderen!

Hij is in Nederland geboren! Dat weten ze niet eens. Nu zal hij ze allemaal toeschreeuwen: 'Ja, dat doe ik! Ik vertrek al heel gauw naar mijn eigen land, het land waar mijn ouders vandaan komen, waar mijn oma en opa, mijn tantes, ooms, nichtjes en neefjes wonen. Waar je op blote voeten kunt lopen als je wilt, want koude tenen krijg je daar niet'.

Rowayne belt meteen naar zijn beste vrienden.

Eerst Marco, zijn chat-vriend in Suriname. Dan Mike.

Opgewonden vertelt hij hen het grote nieuws.

'Geweldig!', roept Marco uit. Hij is blij voor Rowayne.

Hij verheugt zich erop hem eindelijk in levende lijve te zullen zien.

'Ben je gek geworden', schreeuwt Mike ongelovig.

Hij wil niet dat zijn vriend weggaat.

Hij zal zijn vriend heel erg missen.

'Heb je wel aan die afschuwelijke hitte gedacht?', probeert hij Rowayne tegen te houden. 'En de wrede muskieten. Ze vreten je op met huid en haar. Geen stukje huid blijft er van je over...'

Rowayne schatert het uit.

Hij laat zijn plezier niet bederven.

Hij begrijpt wel dat Mike het erg vindt dat hij weggaat.

Hij zal zijn goede vriend ook missen.

Maar nu is hij dolblij dat hij eindelijk naar Suriname kan.

Het plezier is van korte duur.
Moeder heeft besloten: 'Nee, wij kunnen niet met vader mee'.
'Mama!' roept Rowayne verschrikt, 'ik wil met papa mee, in
Suriname zijn er toch ook scholen?'
'Jongen', legt moeder uit, 'ik begrijp dat je heel graag ernaar
toe wilt, maar het kan nu niet. Je zult er heus nog wel eens
komen. Een andere keer.'
Maar Rowayne wil niet wachten op 'een andere keer'. Hij wil nú
vertrekken. Hij wil met zijn vader mee!
Vader zegt ook dat Rowayne mee moet.
'De kinderen blijven hier', roept moeder boos.

Opeens is er in huis geen vrede meer.

Elke dag is het alleen nog maar Suriname, Suriname, Suriname.

Niet op een gezellig manier.

Niet met lachen, maar met schreeuwen en huilen en verdriet, alsof ze touw trekken. Purrel en mama aan het ene eind, Rowayne en papa aan het andere eind.

Mama laat als eerste het touw gaan.
'Rowayne, mijn lieve zoon, je hebt gelijk. Dit is een mooie kans voor jou om Suriname te zien. Ik wil niet dat jij je leven lang hierom verdrietig blijft, als ik je niet stuur. En ikzelf wil er later ook geen spijt van krijgen... De grote vakantie staat haast voor de deur. Papa moet nu al weg, maar jij mag hem nareizen. De hele grote vakantie mag je in Suriname bij hem zijn...'

Het ijs was gebroken. In huis was het weer zoals altijd, prettig en gezellig, iedereen was weer lief voor elkaar.

Ook buitenshuis was het opeens veel beter. Het leek zomaar opeens minder koud.

En de juffrouw op school was eindelijk tevreden over Rowaynes werk. Ze zei: 'Het gaat een stuk beter, je doet goed je best... jij verdient jouw vakantie hoor!'

De kinderen die altijd riepen 'ga weg naar je eigen land' vroegen nu belangstellend aan Rowayne: 'Zijn daar apen... krokodillen... tijgers... Mogen kinderen werkelijk klimmen in bomen, zelf vruchten plukken? Is het echt altijd warm daar, ook als het regent?

'Eén kind riep uit: 'Ik wou dat ik met je mee kon!'

Ze waren allemaal blij voor Rowayne.

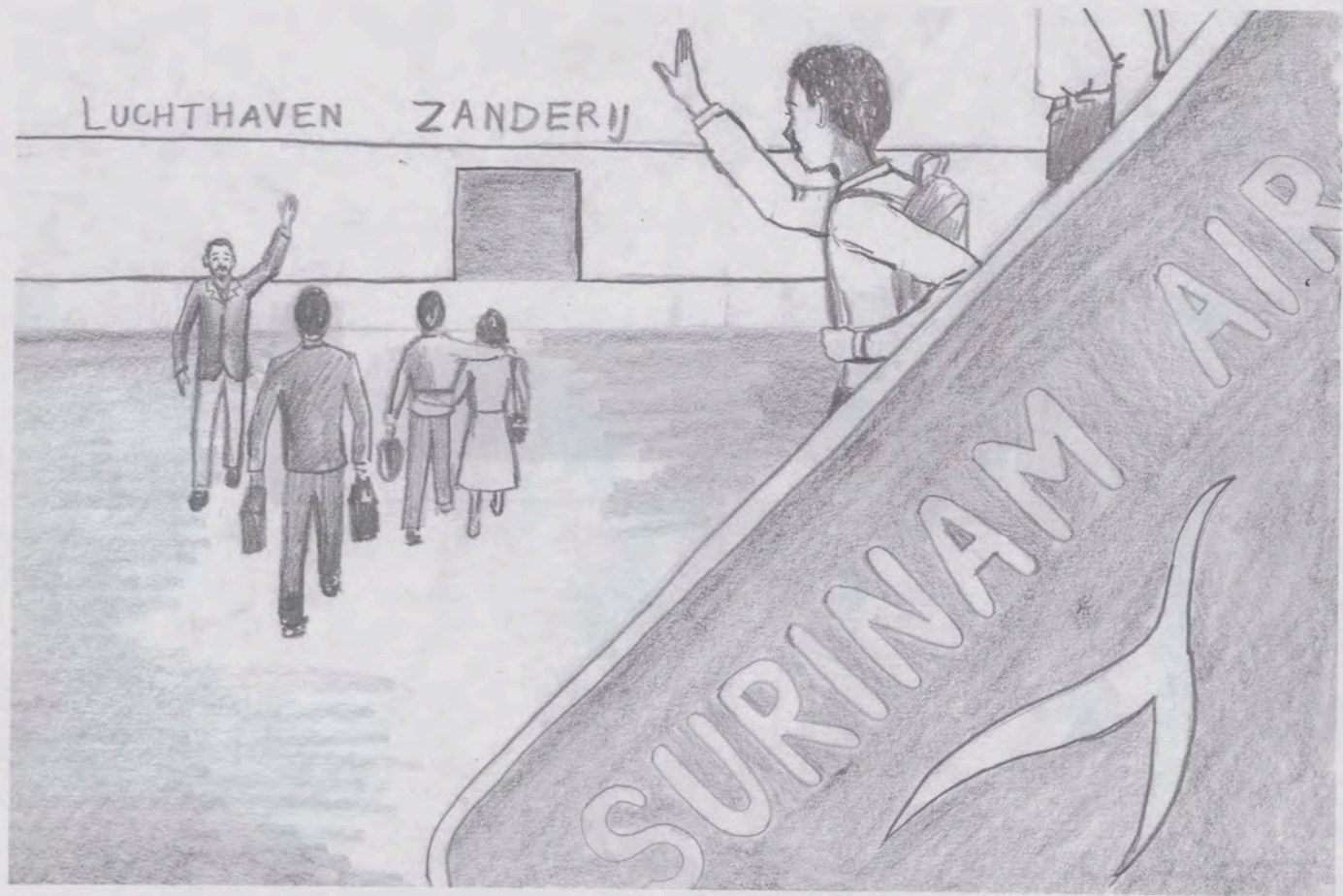
Het leek alsof zelfs de zon blij voor hem was, want die scheen een beetje warmer.

De zon lachte, toen Rowayne van Schiphol vertrok en dat was maar goed ook, want Rowayne moest toch huilen.

Hij zou zijn moeder missen. En Purrel en Mike en al zijn goede vrienden. Nederland ook een beetje.

'Gelukkig komt de zon met me mee... en papa staat straks te wachten op Zanderij', troostte hij zichzelf.

Rowayne droomde altijd over 'mooi Suriname'.
Maar toen het vliegtuig landde dacht hij
'Suriname is véél mooier dan in mijn droom.'
Zijn gezicht straalde als de zon, toen hij het vliegtuigtrapje
afliep en zijn eerste stap zette op Surinaamse grond.
Hij werd niet alleen door zijn vader van de Johan Adolf Pengel
luchthaven gehaald. Alle tantes, neefjes en nichtjes waren er,
ook zijn beide oma's stonden op Zanderij hun kleinzoon op te
wachten.
'Dit wordt de beste vakantie van mijn leven!' dacht Rowayne
gelukkig en zwaaide uitbundig naar zijn familie.

Colofon:

De jongen die naar Suriname wilde

Auteur : Cyiza Wills

Illustrator : Reginald Kartowirjo

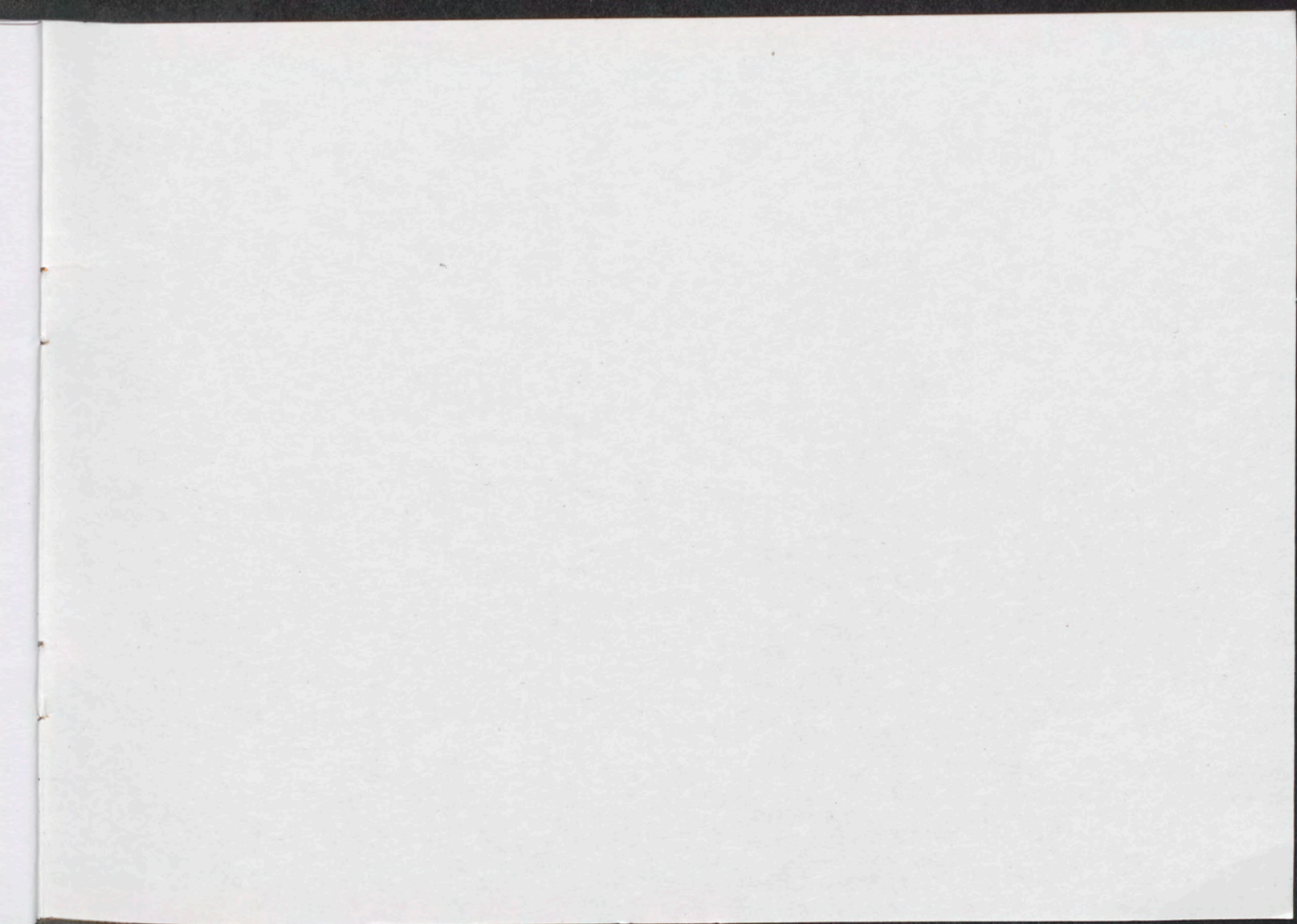
Lay-out en Druk: Offsetdrukkerij Westfort n.v.

Uitgave : Stichting Projekten Protestants Christelijk Onderwijs Suriname

Jaar : Februari 2004

ISBN : 99914-945-7-x

Uitgever:
Stichting Projekten Protestants Christelijk
Onderwijs Suriname